

LÁSKA V DVOJJAZYČNOM POHYBE LOVE IN BILINGUAL MOTION

SÚČASNÝ TANEC
CONTEMPORARY DANCE
WWW.ARSPOETICA.SK
WWW.SUCASNYTANEC.SK

Materially speaking, a lone edition of poetry is a massively inert object .

PREMIÉRA VRÁMCI FESTIVALU ARS POETICA
29. SEPT O 20.00
DK ZRKADLOVÝ HÁJ BRATISLAVA

As the poems hang (Prometheus-like) stuck to the wall of our studio, our dance is conjuring specific new dimensions in relation to those fixed inscriptions — just as a reader's imaginative engagement would animate and give life to the contents of a bound volume.

Having been presented with the end product of many journeys: an edition of poetry, replete with its inbuilt structure of ideas and its shifts in perspective and style... I have embraced the role of the single choreographer — making one epic dance that passes through the zones of diverse authorship and, in doing so, discovers its own new territory.

Doslovne povedané, osamelá zbierka poézie je v podstate nehybným objektom.

Ako básne visia (sťa Prométeus) prilepené k stenám štúdia, náš tanec vyčarúva zvláštne nové dimenzie k zafixovaným nápisom — práve tak, ako čitateľova fantázia rozpohybuje a dodá život myšlienkam, zviazaným presne vymedzeným objemom.

Majúc na pamäti výsledok každej z mnohých ciest: zbierky poézie, nasýtené svojou zabudovanou štruktúrou myšlienok, posunom perspektív a štýlov... uchopil som úlohu choreografa, ktorý vytvára epický tanec, prechádzajúci zónami rôznych autorstiev a — súc na tejto ceste — objavuje nové teritória pohybu.

Matthew Hawkins, Bratislava, september 2004

CHOREOGRAFIA * MATTHEW HAWKINS / VELKÁ BRITÁNIA
TANEC * LIBUŠA BACHRÁTĀ * RENĀTA BUBNIAKOVĀ * MONIKA CAUNEROVĀ *
DANIEL RAČEK * PETER ŠAVEL * ANNA SEDLÁČKOVĀ
NĀMET * PETER ŠULEJ / SELEKCIJA POÉZIE * MARTIN SOLOTRUK * PETER ŠULEJ
AUTORI POÉZIE * MICHAL HABAJ * IVAN KOLENIČ * KĀTARĪNA KUČBELOVĀ *
ROD MENGHAM * CLARE POLLARD * FIONA SAMPSON * OWEN SHEERS *
MARTIN SOLOTRUK * PETER ŠULEJ
HUDBA * LUBOMĪR BURGR / KOSTÝMY * JANA SEDLÁČKOVĀ
VĀ * JĀN ŠĪCKO / LIGHT DESIGN * PETER JĀNKŪ
PRODUKCIJA * ASOCIĀCIJA SÚČASNĒHO TANCA

organizátori

ars poetica

international poetry festival

asociácia súčasného tanca

hlavní mediální partneri

SME

hlavní sponzori a partneri

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY MORAVIA STEEL

Vysoká škola múzických umení

Ministerstvo kultúry SR

NADÁCIA CENTRUM SÚČASNĒHO UMENIA

Ars Bratislavensis

**IVAN KOLENIČ
(LÍZAČI SPIEVAJÚ TO NAJSMIEŠNEJŠIE BLUES – časť)**

Sedíme v tráve
S vybitými zubami, ale nesmejeme sa.
Sme si iba navzájom smiešni.
Teraz ma už nepohladáš
A mne nebude príjemné ťa bozkávať.
Sedíme v tráve,
neplačeme,
len sa čudujeme, akí sme zrazu hnusní...

(LÍZAČI V BÚRKE – časť)

A rukavička v nohavičkách;
Akoby ohýbanie prstov v dvoch miestach
Nieslo iné riziko spruženej
Neviditeľnej prítomnosti.
Lenže tá je stále mimo dohľadu,
deťi...

**MARTIN SOLOTRUK
EŠTE NA VOĽNOM VZDUCHU
EŠTE PRED ZALOŽENÍM DOMÁCNOSTI**

My sa naozaj niektoré večery po svojom modlíme,
Aš do pol
holého pása zakrytí myslievame jeden pred druhým.

... a zostaneme osamelí, až kým medzi nás
nevuhupne kvapka,
niečo ako spoločný zážitok,

zhrčí nás dokopy
do jedného plodu,
aký môže potraťiť len panna

ešte predtým;
než odpraceme všetok použitý príbor,
je tu šanca sa porozprávať
z očí do očí, nadviazať na spolu zažité
hmýrenie
všade tam dolu – až po hranicu viditeľnosti,
a pritom by nešlo o nič odporované,
prenesené pohľadom z vonku dnu,

kde sa štvorožky na dlážke ešte nehrajú
deťi v pyžamách...

povieme si potom,

veď po kolotočoch býva najviac zhôd okolností

a tu, kde sa končí súvislosť štrbiny,
začína masív...

ROD MENGHAM

Dlhý pohľad do ulíc
Uved' nás do tajomstiev
skrytých dôkazov. Deti sa hrajú

okolo klietky. Zviditeľňujem latexový
jazyk, čo nikdy nedojíma ani nedráždi

prídlho.

Tak sa vždy znovu rodí smútok,
z ktorého nie som.

Nech sa vypočujem
v skrátanom konaní.

Ide totiž o výstražný list

KATAŘINA KUCBELOVÁ

zauzlenie

predpokladá dotyk
z dotyku vyplýva vzrušenie

dotyku predchádza spojenie: spojenie je vzťah
vzťah sa nekončí oddelením

spojenie spôsobuje zmenu
smeru ktorú nemusí narušiť zotrvačnosť

ktorú nemožno predpovedať

podstatný je moment prekvapenia
určujúci je proces očakávania
(momentu prekvapenia)

jeho intenzitu určuje nevyšpytateľnosť zmeny

z toho vyplýva vzrušenie
je to príjemné (je to príjemné)

vzťah sa nezačína spojením

dotyky sa obnovujú
podnet je vzrušenie
a vzrušenie je príjemné
prostriedok je zmena
zmena sa vytvorí dotykom

každý dotyk nesie v sebe zmenu

ktorá sa udiala
ktorá sa udeje

dotyk je spojenie: spojenie je vzťah
zmenu smeru nemusí narušiť zotrvačnosť

a každá zmena nesie v sebe dotyk

tento pohyb je utkvělý v bode
smer nemožno predpovedať z toho vyplýva vzrušenie

ja poviem nie
ty áno

a vlastne
nesúhlasíš

ROD MENGHAM

Tam niekde je obratník súhlasu a odmietavosti, plod,
čo v páde mení farby.

Vráť sa na počiatok. vystav sa prorocstvu
v pôvodnej divokej nahote.

Mŕtvych skús očieňovať vlastnými slovami:

Ako sa cítite pochovaní za živa posediačky
na tomto úseku Posvätné cesty,

čo lemujú úzkosti z vplyvov
a podmyávajú netušené prúdy

Predohra pre Echo

Pozbieraj kvety a odovzdaj sa:

Načo vôbec duša putuje
Kopa smiechu čo kráča po vzduchu
A vykrúca mi krk. Nasleduje obrat

Pach mäsa sa stráca
A rozptyľuje. Lebo dych neskoncoval
S nesprávnym echom...

**PETER ŠULEJ
[(POST)INDUSTRIÁLNA] ROMANTIKA**

zavírený čistou esenciou
existenciálneho smútku
odchádzam do virtuálnych svetov
nechápem jemné názny ženských hier
objímam krásne nové rovnice
tvoje androgynné telo
programujem kybernetickú ruku
podá ti kvet – ja už nemôžem

pamätáš:
v Elektronik Café hral KRAFTWERK
pre teba moja láska
rozmotával som zložené siete narušených vzťahov
bozkával tvoje mäkké pery
čerstvé lupienky umelých ruží

**IVAN KOLENIČ
(LICKERS SINGING THE FUNNIEST BLUES – part)**

Here we are sitting in the grass
Toothless. But we do not smile.
We are just teasingly funny to each other.
Now you will no longer caress me
And i will take no pleasure in kissing you.
Sitting in the the grass,
not sheddingding a single tear,
we only wonder what makes us so nasty, all of a sudden...

(LICKERS IN THE STORM – par)

... And there is this little glove feeling inside your drawers,
As if fingers, bending in two spots,
bore any risk of an unbearably vigorous
Invisible kindness.
It stays beyond our field of vision, though,
My dear little ones...

**MARTIN SOLOTRUK
AGAIN IN THE OPEN AIR
AGAIN BEFORE SETTING UP A HOUSEHOLD**

Indeed some evenings we pray
almost half
naked to the waist, hidden, we imagine, one after the other.

... and we remain alone while among us
a drop bounces,
something like a mutual experience,

it gnarls us together
into a single fruit
that only before a virgin could have
aborted;
all the used cutlery is cleared away,
there's still the chance to talk
eye to eye
to resume the mutually felt
teeming
everywhere below – to the limits of visibility
which is nothing reflected back
of a view from the outside in.

Where pyjama-clad children have yet to play
on all fours on the floor...

we'll see later

since after the carousels there are more coincidences

and here where the completion of a crevice ends
a massif begins...

ROD MENGHAM

Look in the streets
Instruct us in the grades of
Hidden proof. The children play around

A cage. And here is my latex
Syntax it neither moves nor stirs

For long.

A sorrow I am not made of
Is always coming to birth.

Permit me to interrogate
Myself swiftly.

This is a warning letter

KATAŘINA KUCBELOVÁ

entanglement

anticipated touch
from touch comes arousal

joining precedes touch: joining is relationship
relationship does not end with disconnecting

joining causes a change
of direction which needn't be violated by inertia

which can't be predicted

essential is the moment of astonishment
determinative is the process of expectation
(the moment of astonishment)

its intensity is determined by the inability to predict change

from this comes arousal
it is pleasant (it is pleasant)

relationship does not begin with joining

touches are renewed
impulse is arousal
and arousal is pleasant
the medium is change
change is created by touch
relationship does not end with disconnection

every touch bears change within itself

which had happened
which will happen
touch is joining: joining is relationship
a change of direction needn't be violated by inertia

every change bears touch within itself

this movement is attached to a point
a direction cannot be predicted
from this comes arousal

I say no
you say yes

and in fact
you disagree

ROD MENGHAM

There is the tropic of reluctance, the falling fruit
Is changing its spots.

Go back, consult the oracle
With all its barrels loaded.

In your own words speak ill of the dead:

But how like you, to be buried upright
In this part of the Sacred Way

Paved with the anxiety of influence
And subject to longshore drift

Prolegomena to the Echo

Now gather flowers and sell up:

What need of the voyage of the soul
A laughing stock who walks on air
Wringing my neck. The reverse will follow

The smell of meat, fading
Fading. Because the breath grieves
The wrong echo...

**PETER ŠULEJ
[(POST)INDUSTRIAL] ROMANTICS**

poluted by the virus of clean essence
of existential mourning
i am leaving into the virtual worlds
i do not understand the gentle hints of feminine games
i am hugging brand new equations
your androgenous body
i am programming the movement of a cybernetic hand
it will hand you a flower – i already can't

do you remember:
KRAFTWERK was playing in the Electronic Café
pour toi mon amour
i unraveled elaborate nets of broken relations
i was kissing your soft lips
freshy crisps of artificial roses

pamätáš no tak pamätáš:
v Elektronik Café – drinky chutili tak čarovne synteticky
a Tesla z plagátu sa usmieval
pre teba moja láska
som zložil kokpit
prebudil sa Major Tom

recyklovaný priamou úmerou –> dávať / brať
zmietať sa pod množstvom dotykov
prvé kolá zraňovaní sú už za nami
skúšam stále nové permutácie
zo vstupov starých trikov
analyzujem moje štatistiky
možno vykážu čit – Ja už neviem.

ROD MENGHAM

a budúcnosť sa v úžase roztvára
ako ústa niekoho, kto cez ne prezlieka podoby

uprostred urputnej búrky. Najlepšie bude,
ak to zvládnem: vyhnúť sa pascám a prostriedkom upútania

a hlavne ani nepomyslieť na nič, čo už padlo
do popola známej histórie.

Vojna trvá, aspoň dnes, nech ide o čokolku
čo sa mi zrodí v hlave, až u nej v lone
sa zrúta. Kvôli malíčkosti

dokáže robíť divy. Zbať si svojich pár

stačí, ani o chvíľu viac
hore nekonečnými schodmi bežíš o život

**CLARE POLLARD
TEST ŠKVRNY**

Nebolo sa čoho báť, lebo
to nebolo strašné, skôr smiešne, to žblnknutie,
ktoré vyšlo z jej vagíny, keď ju odchýlil,
závoj cudnosti, ktorý zakrýval oči najmä jej
akoby mala ostať nevidená pri úžase nad odhaleným pohľadom.
Bolo to vtípne, spôsob, akým musela roziahnuť
stehná tak široko, aby objala aj celé ragbyové mužstvo.

A nebolo sa čoho báť, lebo to
nebolelo, ale takmer rozosmievalo takmer, čosi ako špachtľa oňuchávajúca
jej tesnú dierku ako ostýchavá myška, ako penis škriatka,
vidlička, čo nežne skúša, či je treska už prepečená.
Nie, nebolo sa čoho báť.

A keby jej to frajer nebol neskôr povedal,
keby sa necítila ako piča a neplakala ako znásilnená kurva,
neudrela ho a neudrela a nevrieskala: „Choď do piče
a nedotýkaj sa ma, už na mňa nikdy nesiahni,“
ani by sa nad tým vlastne nezačudovala.

FIONA SAMPSON

Unavená koža ako papier presný opak čiernej
unavený žltý medvedík si hoví

v útulnej bielej posteli

plachty už sú označené ako tajné stránky, signe

de toi,
znaky tvojej prítomnosti v mojom tele
a na pokožke,

na skle dych zvonvuzrodenia

ako čistý odraz ulice za oknom
rebřík vo voňavom ovocnom sade
no v metre

sa suverénna elegancia odrazu rozbíja:
v zrkadlách poletujúcich vlasov.

• Nesúhlas ako ťažký vzdych
čo neustáva v tejto chvíli

vo chvíli prítomnosti pred
trieštením pred krúžkovaním pier,

ktoré dávajú do bozku nulu
pred delením.

Utíšia ma len jablká
pery prisaté na hladkú kožičku
lahodná šťava rozlievajúca sa po jazyku

čo spĺýva
a čo zostane?

**OWEN SHEERS
CAS ZNAMENÍ**

To znamenie na tvojom chrbte konečne bledne
tak ako vylbednú naše spomienky
na tú noc, keď sme v návale rozkoše netrafilí do posteľe
a ustlali sme si na dlážke.
A tam sme stvorili tú jazvu –
dve otrhané vlajky na stožiarí tvojej chrbtice,
to znamenie tajomstva, čo máš odzadu vypálené do kože.

Aj teraz o nich viem a znovu cítim ten nepokoj.
Pokojné vody tvojej kože zrazu rozbrázdnené, to strhujúce volte,
keď sme si vyrývali značky ako milenci do stromov.
A tak ako z rovnice ich mien vychádza šíp,
ktorý pretrvá, hoci sa stráca v čase,
tak aj pod kôrou (pod kožou), hoci zmenená,
zostáva jazva lásky naveky.

**CLARE POLLARD
NEVESTA**

Kráčam za nevestou, sledujem ako sa jej na páse hojdá
stužka, slepecké písmo, ktoré by som chcela vnímať aj prstom.
A krásne uvité kytice, čo určite voňajú presne,
ako jej vonia koža na šiji.

Sirótky s farbou melanchólie. Aj ich najjemnejší dotyk
ma zraňuje, keď sa mi nedarí zastaviť krv,
čo splašene prúdi, aby ju uvítala, a dovoľáva sa dotyku
aspoň čipky na rukáve v nežnom zástupe.

Slonovinové ramienka sa jej vrývajú do kože.
Tak rada by som pod ne vkladla aspoň prstami.
Zo všetkých síl zvieram kyticu, aby som nevystrela ruku
a nechávam si horúčkou ochromené ruky rezať ostňami.

Ruže ako žiletky, ktorými si ráno holila lýtky,
keď som sa dívala na lupene, čo zostali na dne umývadla.
Lakovala som si nechty a ona ako cez hmlu hovorila o láske,
ako veľmi ľúbí, a on, a čo si myslím?

Ruka, čo jej navlieka prsteň, sa ani nezachvie.
A práve to hlboko raní toto telo, ktoré už rok bolestne slúži
láske a pozná každý odtieň, aký len svetlo môže
jej vlasom dať, a pritom zostane navždy panensky oddané.

**MICHAL HABAJ
(NET PÓVABNEJŠEJ VECI NA SVETE,
AKO JE DIEVČA V ROZKVETE – časť)**

Tak poď, je čas vydať sa na cestu knižou básní, tak poď, je čas vydať sa

na cestu poézioi: do krajín zasľubbených, kde ešte vždy lovec
túžby usína vo svojom srdci – na planine, ktorou kráčaš práve ty,
moja trinásťročná priateľka, dlho do mesačných nocí opakujúca
slovo láska. Chcel by som rozprávať o tom, čo sme spolu prežili,

ale nemôžem: budúcnosť je ešte stále hlboko v nás a stroje, ktoré
sme osadili vo dni slečnej smerujú stále vyššie a vyššie – kde
uprostred modrého neba Slnko rozťapa lady v našej krvi: v našej
modrej krvi pop-aristokratov konca milénia: dekadentní cowboyi
Microsoftu. Niet póvabnejšej veci na svete, ako je dievča
v rozkveti: nech sú moje slová terčom nádeje pre tie slečny, ktoré
po nociach lovia slzu osamelosti – v dialke na brehoch tváre.

do you remember:
KRAFTWERK was playing in the Electronic Café
pour toi mon amour
i unraveled elaborate nets of broken relations
i was kissing your soft lips
freshy crisps of artificial roses

do you so do you remember:
the drinks tasted in a so magically synthetic way
and Tesla was smiling from the poster
pour toi mon amour
i took off the cockpit
and Major Tom woke up

recycled by the direct proportionality to → give/ to take
i am buffed about by the number of touches
first rounds of hurtings are over
i am still trying new permutations
from the enters of old tricks
i am analyzing my statistics
they may display the feeling – i cannot already

ROD MENGHAM

And the future gapes
Whose form is a change of clothes

Left out in the storm. What a thing to do
if I can: shun the snares and modes of capture

And not pick up what has fallen
In the absence of previous record.

Its war for a day no matter what
Sticks in my head in her lap
is acquitted. For two pins

she glides away. Take up your bags

That s the end
you run up for your life up the main stairs

**CLARE POLLARD
THE SMEAR TEST**

It was nothing to worry about, for it was not
intimidating, but funny almost, the slurpy sounds
That flapped from her vagina as he cranked it open,
the modesty blanket that veiled no one s view but hers
as though she d gag to see her sex exposed.
It was comedy, the way she had to splay
Her thighs wide enough to welcome a rugby squad.

And it was nothing to worry about, for it was not
Painful, but almost tender almost, the spatula nosing
into her tight hole like a coy mouse, an elfin penis,
a fork gently testing the haddock is cooked through.
No, it was nothing to worry about.

And if her boyfriend hadn t told her that later,
pissed as a cunt and weeping like a raped whore,
she had hit him and hit him and screamed: "Fuck off
and don t touch me, don t ever fucking touch me,"
she would never have dwelt on it.

FIONA SAMPSON

Tired skin like paper the opposite of black
the tired yellow bear sleeps

in the big white bed

white sheets a knotted page, signe

de toi,
signs of you in my body
on my skin,
smoked glass in the ascenseur

in the refracted street a kiosk
in the orchard a ladder
in the Metro

smart glossy all falls apart:
mirrors of hair.

• Disapproval like a gasp
beyond this minute

the minute of presence before its
shuttered image before the circling of mouths

kissing their zero sums before subtraction.

Comfort me with apples
lips closing on skin
juice springing across the tongue

what is
obliterated?

**OWEN SHEERS
MARKING TIME**

That mark on your back is finally fading
in the way our memory will,
of that night our lust couldn't wait for bed
so laid us out upon the floor instead
where we worked up that scar –
two tattered flags flying from your spine's mast,
a brand-burn secret in the small of your back.

I trace them now and feel the disturbance again.
The calm waters of your skin broken, the volte engaging
as we made our marks like lovers who carve trees,
the equation of their names equalled by an arrow
that buckles under time but never leaves,
so though changed, under the bark (the skin)
the loving scar remains.

**CLARE POLLARD
THE BRIDESMAID**

I trail behind the bride, watch the dip of the lace
at her waist; a braille I could trace with my thumb.
The bouquets, which smell as the skin at the back
of her neck must, are beautifully done.

Violets for violence. Her gentlest touch
can bruise me as I cannot stop my blood
from racing to meet her, clamouring to press
against the merest brush of sleeve in a tender flood.

Her ivory straps are biting her back and I long
to slip fingers between her body and them.
I have to clutch hard on the flowers to stop myself reaching,
and slice up my lovesick hands on rose stems.

Roses for the razor she shaved her calves with
this morning, as I watched blossoms she dripped in the sink.
Through steam, as I painted my nails, she talked about love,
how much she was in it, and him, and what did I think?

And the hand which slips a ring on her is not even shaking.
It sickens with anger, this body which has obeyed
love now for a year, which knows every colour her hair
can turn in the light, and is achingly always her maid.

**MICHAL HABAJ
(THERE IS NOT SUCH A CHARMING THING
LIKE A GIRL FULLY BLOSSOMING – part)**

So come on, it's the time to hit the streets across a book of poetry ,
so come on, it's the time to go
the way of poetry: to the lands of promise, where a hunter
of desire still
falls to dreams in his heart – on a plain that someone is just
walking across, it's you,
my thirteen year old baby repeating the word of love deep into
the moony nights. I would still like to speak out all the experience
we shared,

but I can't: the future is still a way down within ourselves
and the machines
we had tamed in the sunny days of yore keep ascending ever
and ever higher – where
amidts blues skies, the sun is melting and breaking the icebergs
within our blood: in our
blue blood of pop-aristocrats of the diminishing millenium: decadent
cowboys
of Microsoft. There is not such a charming thing like a girl
fully blossoming: let my words be a target of hope for the maidens
fishing for a tear of loneliness – at the distant coasts of face.